

Sygn. akt III KK 415/19

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie **R. R. P.**

uniewinnionego od czynu z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 266 § 2 k.k.

w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

w Izbie Karnej w dniu 12 lipca 2021 r.

kasacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 13 marca 2019 r.,

sygn. akt V Ka [...], utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w M.

z dnia 20 listopada 2018 r.,

sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł

oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

R. R. P. został oskarżony o to, że

„w dniu 23 grudnia 2014 roku w T., będąc funkcjonariuszem Policji dopuścił się przekroczenia uprawnień w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez adwokata M. L. w ten sposób, że udzielił mu informacji o szczegółach postępowania karnego o sygnaturze RSD (...) prowadzonego w Komendzie Powiatowej Policji w T., nadzorowanego przez Prokuraturę Rejonową w T. pod sygnaturą akt DS. (...) oraz o sytuacji majątkowej osoby występującej w tej sprawie w charakterze podejrzanego A. U., które uzyskał w związku z wykonywaniem

czynności służbowych, a których ujawnienie może narazić na szkodę prawnie chroniony interes, to jest o czyn określony w art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 266 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.”

Sąd Rejonowy w M. wyrokiem z dnia 20 listopada 2018 r., sygn. akt II K (...), uniewinnił oskarżonego R. R. P. od popełnienia zarzucanego w akcie oskarżenia czynu.

Apelację od tego wyroku wniósł prokurator. Zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego, zarzucając:

„błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść polegający na niezasadnym przyjęciu, że oskarżony R. P. nie popełnił zarzucanego mu czynu, bowiem był uprawniony do przekazania adwokatowi M. L. informacji z postępowania przygotowawczego prowadzonego przeciwko A. U. i nie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez wymienionego, co skutkowało uniewinnieniem go od popełnienia zarzucanego mu czynu, podczas gdy wnikliwa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a zwłaszcza treści informacji przekazanych przez R. P. adwokatowi M. L. zarejestrowanych i utrwalonych podczas prowadzonej kontroli operacyjnej P. krypt. <<M.>> w przedmiocie podsłuchu telefonu komórkowego o numerze (...) należącego do R. P., notatki służbowej z dnia 29.06.2015r. (...) oraz akt sprawy RSD (...) nadzorowanej w Prokuraturze Rejonowej w T. pod sygn. akt Ds. (...) wskazuje, że oskarżony dopuścił się przekroczenia uprawnień poprzez nieuprawnione przekazanie informacji z postępowania przygotowawczego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez wym., czym działał na szkodę interesu publicznego, co winno skutkować uznaniem R. P. winnym zarzucanego mu czynu zgodnie z opisem i kwalifikacją wskazaną przez oskarżyciela publicznego i wymierzeniem mu kary (...)

obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 410, 424 § 1 pkt 1 i 2 oraz 442 § 3 k.p.k. poprzez pominięcie istotnych okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a zwłaszcza przeprowadzonego dowodu z dokumentów z akt głównych i podręcznych sprawy Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w T. oraz akt kontrolnych sprawy Rsd (...) KPP w T., zwłaszcza uzasadnienia wniosku prokuratora o zastosowanie tymczasowego

aresztowania wobec A. U., postanowienia Sądu o zastosowaniu tymczasowego aresztowania wobec A. U. oraz wydanych w toku postępowania przygotowawczego postanowień o powołaniu biegłych celem odczytania zawartości telefonów komórkowych A. U., korespondencji na jego laptopie oraz postanowienia o zwolnieniu operatora telefonii komórkowej z tajemnicy służbowej celem nadesłania danych abonenta i wykazu połączeń, które to dowody świadczyły o realnych planach prokuratora uzupełnienia kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego A. U. o art. 258k.k., bądź zmiany na art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a nadto dowodu z pełnomocnictwa udzielonego adw. M. L. do obrony A. U., zwłaszcza daty jego złożenia w Prokuraturze i daty przekazania Policji oraz braku zarządzenia prokuratora w przedmiocie udostępnienia akt sprawy, co świadczy o bezprawnym udzielaniu informacji obrońcy oraz niedokonanie oceny dowodu z materiałów z kontroli operacyjnej o kryptonimie <<M.>>, co skutkowało brakiem odniesienia się do nich w uzasadnieniu wyroku, co uniemożliwia skuteczne przeprowadzenie kontroli odwoławczej wyroku i odniesienia się do jego ustaleń w apelacji, podczas gdy analiza dopuszczalności poszczególnych dowodów wyrozumieniu art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. była jednym ze wskazań Sądu odwoławczego w niniejszej sprawie.”

Podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 13 marca 2019 r., sygn. akt V Ka (...), zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł prokurator na niekorzyść R. R. P.. Zaskarżył go w całości i zarzucając:

„rażące naruszenie prawa tj. art. 231 §1 i 2 k.k., art. 266 § 2 k.k. oraz art. 156 § 5 i 5a k.p.k., które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, polegające na niezasadnym przyjęciu, że oskarżony R. P. swoim zachowaniem nie wyczerpał znamion zarzucanego mu czynu, bowiem był uprawniony do przekazania adwokatowi M. L. informacji z postępowania przygotowawczego prowadzonego przeciwko A. U. i nie działał na szkodę interesu publicznego, ani w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez wymienionego adwokata, co skutkowało uniewinnieniem oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, podczas gdy wnikliwa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a zwłaszcza treści informacji

przekazanych przez R. P. adwokatowi M. L. zarejestrowanych i utrwalonych podczas prowadzonej kontroli operacyjnej P. krypt. <<M.>> w przedmiocie podsłuchu telefonu komórkowego o numerze (...) należącego do R. P., notatki służbowej z dnia 29.06.2015 r. (...) oraz akt sprawy RSD (...) nadzorowanej w Prokuraturze Rejonowej w T. pod sygn. akt Ds(...), treści zeznań J. M., a zwłaszcza braku zarządzenia prokuratora w przedmiocie udostępnienia do wglądu akt sprawy obrońcy wskazuje, że oskarżony dopuścił się przekroczenia uprawnień poprzez nieuprawnione przekazanie informacji z postępowania przygotowawczego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez obrońcę, czym działał na szkodę interesu publicznego, co winno skutkować uchyleniem wyroku Sądu odwoławczego i poprzedzającego go wyroku Sądu I instancji uniewinniającego oskarżonego R. P. od popełnienia zarzucanego mu czynu i przekazaniem sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, (...)

rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 7, art. 2 § 2 i art. 410 oraz 457 § 3 i art. 168b k.p.k. polegające na nienależytym rozważeniu przez Sąd Okręgowy podniesionych w apelacji zarzutów i nie wzięciu pod uwagę i nadaniu waloru dowodowego istotnym okolicznościom ujawnionym w toku rozprawy głównej, a zwłaszcza przeprowadzonego dowodu z dokumentów z akt głównych i podręcznych sprawy Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w T. oraz akt kontrolnych sprawy Rsd (...) KPP w T., zwłaszcza uzasadnienia wniosku prokuratora o zastosowanie tymczasowego aresztowania wobec A. U., postanowienia Sądu o zastosowaniu tymczasowego aresztowania wobec A. U. oraz wydanych w toku postępowania przygotowawczego postanowień o powołaniu biegłych celem odczytania zawartości telefonów komórkowych A. U., korespondencji na jego laptopie oraz postanowienia o zwolnieniu operatora telefonii komórkowej z tajemnicy służbowej celem nadesłania danych abonenta i wykazu połączeń oraz treści kontrolowanej rozmowy telefonicznej z dnia 23.12.2014 r., które to dowody świadczyły o realnych planach prokuratora uzupełnienia kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego A. U. o art. 258 k.k., bądź zmiany na art. 56 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a nadto dowodu z pełnomocnictwa udzielonego adw. M. L. do obrony A. U., zwłaszcza daty jego złożenia w Prokuraturze i daty przekazania Policji oraz braku zarządzenia

prokuratora w przedmiocie udostępnienia akt sprawy, co świadczy o bezprawnym udzielaniu informacji obrońcy, a nadanie nadmiernego znaczenia zeznaniom przesłuchanego w sprawie prokuratora referenta J. M., który z uwagi na niepamięć zdarzenia złożył hipotetyczne zeznania, co skutkowało uniewinnieniem oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, podczas, gdy wnikliwa analiza zgromadzonych dowodów winna prowadzić do uchylenia zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego i przekazania sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania”,

wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w M. i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, a sformułowane w niej zarzuty w istocie stanowią powtórzenie zarzutów apelacyjnych prawidłowo i w całości rozpoznanych przez Sąd odwoławczy. O powieleniu apelacji dobitnie świadczy również podobieństwo uzasadnienia obu środków zaskarżenia. Mimo że ta okoliczność zupełnie dyskredytuje nadzwyczajny środek zaskarżenia, Sąd Najwyższy uznał za celowe podniesienie kilku poniższych uwag.

W odniesieniu do zarzutu obrazy przepisów prawa materialnego wskazać należy, że Sąd odwoławczy, utrzymując w mocy zaskarżony wyrok Sądu merytorycznego nie stosował przepisów wymienionych w tym zarzucie kasacji, nie mógł więc ich naruszyć. Natomiast powiązany z owym sugerowanym naruszeniem zarzut obrazy art. 156 § 5 i 5a k.p.k. jest w istocie zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych – niedopuszczalnym w postępowaniu kasacyjnym.

W tym miejscu podkreślić należy, że Sąd odwoławczy – wbrew twierdzeniom skarżącego zawartym w zarzucie opisanym w omawianym punkcie kasacji uznał, że R. P. w dacie rozmowy przeprowadzonej z adw. M. L. nie wiedział, że był on obrońcą ówczesnego podejrzanego A. U.. Tym samym Sąd *ad quem* przyjął, że „oskarżony ujawnił osobie będącej osobą uprawnioną do wglądu w akta postępowania przygotowawczego informacje z przebiegu tego postępowania, nie mając co do faktu posiadania przez adw. M. L. statusu obrońcy”.

W wyniku opisanego ustalenia, ocenił zachowanie oskarżonego przez pryzmat znamion art. 231 § 1 k.k. i wskazując na fakt, „że samo przekroczenie uprawnień – co niewątpliwie miało miejsce po stronie skazanego albo niedopełnienie obowiązków nie realizuje jeszcze znamion typu czynu zabronionego”, wywiódł, powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, iż konieczne jest jeszcze działanie na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. Nie dopatrując się w rozpoznawanej sprawie wystąpienia tego warunku odpowiedzialności karnej, skonstatował, że „za naruszenie przez oskarżonego przepisów procedury karnej – w tym zwłaszcza przepisów rozdziału 17 ustawy procesowej, mogła oskarżonego spotkać odpowiedzialność dyscyplinarna (...)”.

I mimo że w zarzucie tym skarżący podejmuje próbę polemiki ze stwierdzonym przez Sąd w zaskarżonym kasacją wyroku brakiem działania na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, to decydujące znaczenie dla całościowej oceny tego zarzutu ma błędnie określony punkt wyjściowy. Prokurator skarży bowiem ustalenie, które było udziałem Sądu a quo, ale zostało zmienione przez Sąd odwoławczy.

Zgodnie natomiast z art. 434 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. błędnie zdefiniowane przez autora kasacji uchybienie nie pozwala orzekać na niekorzyść oskarżonego.

Z jednej więc strony przeniesienie treści apelacji do kasacji (czego zapewne wynikiem był opisany błąd), z drugiej zaś to nieprawdziwe zdiagnozowanie uchybienia rzutować musi na ocenę drugiego zarzutu, który mógłby ewentualnie mieć jakiegokolwiek znaczenie dla oceny działania na szkodę interesu publicznego lub prywatnego przy zaaprobowaniu przez skarżącego zmienionego ustalenia dokonanego przez Sąd odwoławczy.

Zważywszy natomiast, że zarzucane naruszenia przepisów procedury i ich uzasadnienie zakotwiczone jest w ustaleniach pierwotnych, dokonanych przez Sąd pierwszej instancji należało uznać je za oczywiście bezzasadne, bo bezprzedmiotowe i – jak już zaznaczono – rozpoznane przez Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku.

Jedynie zarzut naruszenia art. 457 § 3 k.p.k., który w aktualnym stanie prawnym nie może być podstawą uchybienia wyroku (art. 537a k.p.k.) wymaga

komentarza sprowadzającego się do stwierdzenia, że o obrazie art. 457 § 3 k.p.k. można mówić wtedy, gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji, a więc wtedy, gdy sąd uznając zarzuty apelacji za zasadne lub niezasadne, nie wyjaśni swojego stanowiska, ewentualnie przedstawiona argumentacja będzie zawierała braki (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r., II KK (...)). Takiego uchybienia jednak w przedmiotowej sprawie nie stwierdzono.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.